



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. B.**, nar. X, ev.č. X
státní příslušnost: T. r.
pobytem v ČR: X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-1010/ZA-ZA11-ZA17-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14 § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě připomněl svůj azylový příběh, který již vyličil ve správním řízení. Žalobce je K. a sympatizant pro kurdské politické strany HDP. V letech 2020 – 2021 byla v místě jeho bydliště provedena vojenskou policií domovní prohlídka, při níž byly v domácnosti rodiny žalobce nalezeny střelné zbraně. Žalobce a jeho otec byli obviněni z jejich neoprávněného držení. Vyšetřování probíhá na svobodě. Zbraně byly podstrčeny do jejich domácnosti jinou znepřátelenou rodinou. Jelikož se žalobce obává uložení několikaletého trestu odnětí svobody, který by vnímal jako nespravedlivý, rozhodl se uprchnout ze země.
3. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýká nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný nezkoumal pohnutky, které žalobce vedly k útěku z vlasti, a nezjistil důvody, proč se žalobce obává uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Přitom se nevěnoval ani vyšetřovacímu procesu trestních orgánů, zda probíhá nediskriminačním způsobem z hlediska kurdské příslušnosti žalobce. Nedostatek nestrannosti a nezávislosti justičního systému v Turecku byl opakovaně kritizován mezinárodními institucemi, např. Evropskou komisí a vyplývá i z usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022 – Zpráva o Turecku za rok 2021. EP v něm např. citoval, že je znepokojen situací Kurdů v zemi a též situací na jihovýchodě Turecka pokud jde o ochranu lidských práv, svobodu projevu a politickou účast (čl. 30). EP dále v čl. 15 tohoto usnesení kritizuje justiční systém v Turecku, kde bylo schváleno přijetí čtvrtého a pátého justičního balíčku, které sice obsahují kroky správným směrem, nicméně jsou omezené a neřeší hlavní problémy vyplývající z nedostatku politické vůle provádět odpovídající změny problematických právních předpisů. EP vyjádřil nadále znepokojení nad oslabováním právního státu a nezávislosti a nestrannosti soudnictví v Turecku. Veřejná prohlášení výkonných orgánů o probíhajících soudních řízeních obrožují nezávislost a nestrannost soudnictví a též jeho schopnost zajistit účinnou nápravu v případech porušování lidských práv. Reforma soudnictví tyto zásadní nedostatky neřeší. Dále EP vzal na vědomí jmenování nového soudce tureckého ústavního soudu v lednu 2021, jenž dříve působil jako nejvyšší státní zástupce a byl zapojen do různých kontroverzních řízení. Hlavním důvodem k obavám o dostatečnou nezávislost soudnictví je Rada soudců a státních zástupců (HSK), v jejímž rámci by mělo být ukončeno svévolné rozhodování zejména při výběru jejich členů a při řešení nedostatků v jejich struktuře s cílem zajistit nezávislost těchto členů; důrazně bylo odsouzeno propouštění a nucené odvolávání většího počtu soudců a státních zástupců. Výkonná moc nesmí do soudnictví zasahovat a nesmí se ani pokoušet soudce ovlivňovat. Jmenování soudců se musí řídit zásadami nezávislosti a nestrannosti. EP je zděšen zprávami o systematickém pronásledování právníků zastupujících osoby obviněné z terorismu, kdy jsou stíháni za tentýž trestný čin, který je přisuzován jejich klientům. Představuje překážku uplatňování práva na spravedlivý proces a přístupu ke spravedlnosti. EP vyzval tureckou vládu, aby zaručila nezávislou práci právníků a propustila všechny osoby, které jsou protiprávně zadržovány. Navzdory formálnímu zrušení výjimečného stavu v červenci 2018 je i nadále pocíťován jeho dopad na demokracii a základní práva v Turecku, především na státní zaměstnance, včetně učitelů, lékařů, akademických pracovníků, právníků, soudců a státních zástupců, kteří byli svévolně propuštěni a byl jim udělen trvalý zákaz práce ve veřejném sektoru nebo ve svém povolání.

4. S ohledem na výše uvedené žalobce nevěří v nestranné prošetření jeho případu v zemi původu, neboť namítaná nerovnost v právu na spravedlivý proces je umocněna tím, že žalobce je kurdské národnosti. Jelikož žalovaný nezkoumal podmínky trestního řízení z hlediska práva žalobce na spravedlivý proces, a to jakožto příslušníka kurdské menšiny, zda je nadále procesem nediskriminační povahy, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. V podaném vyjádření žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť ty podle něj neprokazují, že by porušil v předchozím správním řízení ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména obsah podané žádosti, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a napadené rozhodnutí. Žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce, a také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv a svobod v Turecku. Tyto informace jsou součástí spisového materiálu. V průběhu pohovoru měl žalobce možnost sdělit vše, co považuje za podstatné z hlediska důvodů podané žádosti. Také právní zástupkyně žalobce měla možnost se seznámit s veškerými shromážděnými podklady. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné nebo nezákonné. Ve věci byl zjištěn skutečný stav, případ byl posuzován ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v řízení uvedl, přičemž si pro rozhodnutí opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Po jejich posouzení žalovaný nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobce postavil žalobu podle žalovaného na jediné žalobní námitce, a to že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když nezkoumal podmínky trestního řízení v Turecku ve vztahu k osobě žalobce jakožto příslušníka kurdské menšiny. Tato námitka nemůže podle žalovaného obstát. Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by se k jeho osobě chovaly orgány činné v trestním řízení nějak diskriminačně, ostatně nic takového žalobce ani nikdy netvrdil. Dle svých slov byl vyšetřován na svobodě, pouze se chodil hlásit na policii v rámci probace, se státním zástupcem se setkal pouze jednou, následně již nebyl nikdy vyslýchán, neboť příslušné orgány o něj nejevily zájem. Z judikatury správních soudů vyplývá, že povinnost tvrzení v daném řízení leží právě na žalobci. Má zásadní význam, neboť utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný se proto žádostí žalobce zabýval v rozsahu jeho tvrzení. V tomto ohledu také odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, z něž mimo jiné vyplývá, že žadatel musí prokázat tvrzení o svém pronásledování či skutečně hrozící újmě věrohodnou, vnitřně nerozpornou a konzistentní výpovědí. V posuzované věci si nelze nevšimnout, že žalobcem použitá tvrzení nejsou v souladu s tvrzeními učiněnými v průběhu správního řízení, protože zde nikdy nezmínil žádné problémy ve vlasti v souvislosti s jeho kurdskou národností.
8. Tvrzení žalobce o jeho diskriminaci z důvodu kurdské národnosti, a to až v žalobě (nikoliv v průběhu správního řízení), byla zjevně motivována snahou právní zástupkyně žalobce zcela účelově vygradovat příběh žalobce s cílem získat pozitivní výsledek v dané

věci. Uvedené tak svědčí o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je zatíženou vadou nepřezkoumatelnosti, když se nezabýval podle žalobce podmínkami trestního řízení ve vztahu ke kurdské menšině. V tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 – 38, z něhož vyplývá judikaturní závěr, že pokud cizinec v řízení o udělení azylu netvrdí, že je pronásledován či diskriminován, není posouzení politické situace a stavu lidských práv v zemi jeho původu nezbytné. I přes výše uvedené se žalovaný zabýval v průběhu správního řízení problematikou kurdské národnosti i působením orgánů činných v trestním řízení v Turecku (viz správní spis) a své závěry v napadeném rozhodnutí podložil řadou relevantních a objektivních zpráv.

9. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, přihlédl i k § 32 odst. 9 zákona o azylu, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž v intencích těchto ustanovení rozčlenil i odůvodnění svého negativního rozhodnutí. Naopak z obsahu žaloby lze dovodit, že ji žalobce argumentačně směřoval pouze proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ostatní závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Na základě toho se krajský soud nevěnoval dále přezkumu těchto pasáží napadeného rozhodnutí, neboť je lze pokládat za bezrozporné mezi účastníky řízení a souladné se zákonem. Naproti tomu soud dále přezkoumal v plném rozsahu dle uplatněných žalobních bodů důvody neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
12. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
13. Žalobce v žalobě potvrdil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly jednoznačně objasněny i v průběhu správního řízení. Důvodem podané žádosti je snaha žalobce vyhnout se v zemi původu vyšetřování a následnému soudu, případně uloženému trestu kvůli obvinění z nelegálního držení zbraní. Nicméně v podané žalobě žalobce zcela nově tvrdil, že nevěří v nestranné prošetření jeho trestněprávního případu v zemi původu, protože jeho kurdská státní příslušnost může působit nerovnost v právu na spravedlivý proces. Kurdskou otázku a případné potíže s tím spojené ale žalobce

nikdy v průběhu správního řízení nezmínil. Přesto žalovanému v žalobě vytýkal, že se nezabýval podmínkami trestního řízení a právem na spravedlivý proces v Turecku z pohledu možné diskriminace příslušníka kurdské menšiny. Podle žalobce totiž žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost vyšetřovacímu procesu orgánů činných v trestním řízení, tedy zda probíhá tento proces nediskriminačním způsobem z hlediska žalobcovy kurdské příslušnosti, a také se nevěnoval zjišťování důvodů, proč se žalobce obává uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany je možné podřadit maximálně pod ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.

14. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec, ad písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo ad písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje dle písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, písm. c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
17. Soud nejprve ověřil z předloženého správního spisu i napadeného správního rozhodnutí skutková zjištění žalovaného a rovněž jeho skutkové a právní závěry v posuzované věci.
18. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 16. 11. 2022. Jedná se o první žádost žalobce o mezinárodní ochranu, nikdy předtím nepobýval ve státech EU a nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu v jiných státech. V průběhu správního řízení žalobce předložil svůj občanský doklad Turecka za účelem prokázání své totožnosti a státní příslušnosti. Dne 23. 11. 2022 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ještě téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka. V rámci toho žalobce uvedl, že nikdy neužíval jiná jména nebo příjmení, narodil se na území Turecka ve městě M.-D., je svobodný a bezdětný, zdravotně zcela v pořádku. Národností je K. a hovoří turecky a kurdsy. Vyznává náboženství islám a je sympatizant s politickou stranou HDP, kterou chodí volit při volbách. Má základní vzdělání, živil se jako pastevec ovcí nebo prací na poli rodičů. V Turecku má otce, matku a dalších sedm sourozenců. Jeden z bratrů žije v ČR, kde neúspěšně před osmi lety žádal o azyl, nakonec se zde oženil a provozuje bistro s kebabem. Další sourozenec žije ve Švýcarsku. Ve vlasti byl žalobce naposledy dne X, pak cestoval kamionem přes různé země (přesně neví) a cesta trvala asi jeden měsíc. Na území ČR vstoupil dne X ilegálně schován v nákladním voze. K důvodům podané žádosti sdělil, že v jejich domě byla provedena asi někdy v roce 2020 nebo 2021 domovní prohlídka vojenskou policií (kolem deváté hodiny večer policie prohledala celý dům) a našla u nich nelegálně držené zbraně, konkrétně dvě útočné pušky a dále tři

krátké zbraně a dvě myslivecké pušky. Ačkoliv žalobce policistům sdělil, že jim útočné pušky nepatří, byl společně s otcem obviněn z nelegálního držení zbraní. Věc se nyní v Turecku vyšetřuje, k soudnímu líčení zatím nedošlo. Žalobce je vyšetřován na svobodě a od počátku řízení je zastupován tureckou advokátkou. Po nějaké době vyšetřování (žalobce byl pouze jednou vyslechnut a nic dalšího se ve věci nedělo) poradil žalobci právník, aby raději opustil Turecko a vyhnul se tak trestu. To žalobce učinil, avšak jeho otec zůstal doma vzhledem k jeho věku (67 let). Žalobce není držitelem zbrojního průkazu, se zbraněmi manipuloval pouze při výkonu vojenské služby. Žalobce má za to, že by jeho otec neměl v domě schovány nějaké zbraně bez vědomí zbytku rodiny. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, bylo s ním zahájeno také řízení o správním vyhoštění, v jehož rámci byl rovněž proveden výslech žalobce dne 16. 11. 2022. O tom byl pořízen protokol, z něhož také vyplynulo, že žalobce vycestoval z vlasti i proto, že měl problémy s jiným rodinným klanem. Právě tento zneprátený rodinný klan přivolal na rodinu žalobce domovní prohlídku. S tímto klanem se totiž rodina žalobce dostala asi před třemi roky do přestřelky, při níž náhodně zemřel otec této zneprátené rodiny. Policie jim ovšem při domovní prohlídce nepotvrdila, kdo udání učinil. Za normální zbraně, tedy krátké a lovecké, je jen pokuta. Avšak za nelegálně drženou útočnou pušku, jakou je kalašnikov, hrozí žalobci trest vězení na tři až čtyři roky, a vzhledem k tomu, že byly v domě nalezeny dvě útočné pušky, hrozí mu v krajním případě až sedm let vězení. V případě svého návratu do vlasti má tedy obavy z toho, že půjde do vězení za nelegální držení zbraní. V ČR by rád začal žít a pracovat. Ke svým tvrzením žalobce nedoložil žádné dokumenty nebo podklady, které by osvědčily obsah jeho výpovědi. Žalobce využil práva na přetlumočení pohovoru a závěrečným podpisem potvrdil obsah svého sdělení do protokolu bez připomínek.

19. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný správné skutkové a právní závěry ve věci. Je také třeba poukázat na to, že žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace, ekonomické situace, migrace občanů, předvolebních slibů prezidenta Erdogana, tureckém policejním sboru, soudním systému a státním zastupitelství, včetně informací o občanech kurdského původu. Zjištěné informace, včetně popisu jejich zdrojů, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci vycházel, jsou popsány na několika místech v napadeném rozhodnutí (strana 2, 3, 4 a 6). Soud na tyto pasáže napadeného rozhodnutí pro stručnost odkazuje. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení i soudního řízení nijak nezpochybňoval zajištěné podklady ani informace z nich plynoucí, žádné doplnění podkladů nenavrhoval a rovněž neuváděl ani nové skutečnosti při seznámení se s podklady, jež by měl vzít žalovaný při rozhodování v potaz (žalobci byla prostřednictvím jeho právní zástupkyně dána možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, popř. vyjádřit námitky proti těmto informacím či jejich zdrojům, avšak této možnosti nebylo využito, neboť právní zástupkyně se ke správnímu úkonu nedostavila, ačkoliv byla o něm včas a řádně vyrozuměna). Pokud jde o žalobní argumentaci, pak ta byla velmi stručná, a ačkoliv v ní žalobce v základu zopakoval svůj azylový příběh, který prezentoval již ve správním řízení, zcela nově zde formuloval své údajné obavy z výsledku vyšetřování v zemi původu a na těchto nových tvrzeních postavil své výtky vůči napadenému rozhodnutí žalovaného. Nelze si tedy nevšimnout, že tvrzení uvedená v žalobě nebyla v souladu s tvrzeními učiněnými žalobcem v průběhu správního řízení, protože žalobce v průběhu správního řízení nikdy nezmínil žádné problémy v zemi původu, jež by souvisely s jeho kurdskou národností. Přitom z judikatury správních

soudů vyplývá, že splnění povinnosti tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Je to tedy právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. K tomu například z rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, vyplývá, že *„břemeno tvrzení spočívá zcela na žadateli, a je to tedy právě žadatel, kdo musí prokázat tvrzení o svém pronásledování či skutečně brozící újmě vlastní věrohodnou, tj. přiměřeně pravděpodobnou, logickou, vnitřně nerozpornou a konzistentní výpovědí.“* Pokud se tedy žalovaný zabýval žádostí žalobce právě v rozsahu jeho tvrzení, které uváděl v průběhu správního řízení, tedy že důvodem jeho odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o vyhnutí se vyšetřování a uložení případného trestu soudem za nelegální držení zbraní, pak postupoval zcela správně a v souladu s právními předpisy a citovanou judikaturou. Žalovaný nemohl posuzovat ve správním řízení něco, co žalobce vůbec netvrdil. To se týká právě uplatněné žalobní námitky, v jejímž rámci žalobce tvrdí, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože nezkoumal podmínky trestního řízení v Turecku ve vztahu k osobě žalobce coby příslušníka kurdské menšiny, a to z hlediska práva na spravedlivý proces, kdy není reálné řádné a nestranné prošetření jeho případu ve vlasti. Podle žalobce tedy nevěnoval pozornost průběhu vyšetřování, zda probíhá nediskriminačním způsobem vůči žalobci s ohledem na jeho kurdskou příslušnost. Tato tvrzení a pochybnosti o nestranném vyšetřování případu žalobce v Turecku v souvislosti s jeho kurdskou národností ve správním řízení nikdy nezazněla, a proto nemůže být z tohoto pohledu napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žádostí žalobce se žalovaný zabýval zcela správně v rozsahu tvrzení žalobce, která uvedl v průběhu správního řízení.

20. K nově vyjádřeným pochybnostem o nestrannosti procesu a možné diskriminaci z důvodu kurdské národnosti (vyjádřeno teprve až v podané žalobě) soud uvádí, že tato tvrzení nebyla nijak konkretizována ani uvedena do souvislosti s konkrétní událostí či zkušeností žalobce. Současně nebyla ani ničím doložena. Ve shodě s žalovaným má tedy soud za to, že nová tvrzení žalobce, týkající se jeho možné diskriminace pro jeho kurdskou národnost, uplatněná až v žalobě, jsou motivována snahou žalobce (jeho právního zástupce) účelově vygradovat azylový příběh žalobce za účelem zajištění pozitivního výsledku v nyní souzené věci. Uvedené svědčí o účelovosti jak podané žaloby, tak i žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti nelze přisvědčit žalobci v tom, že by napadené rozhodnutí bylo z výše uvedených důvodů zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, když se žalovaný nezabýval podmínkami trestního řízení ve vztahu ke kurdské menšině. Lze také odkázat na další judikaturní závěr: *„Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 – 38).
21. I přes shora uvedené soud dále doplňuje, že v průběhu správního řízení se žalovaný zabýval v nezbytném rozsahu i problematikou kurdské národnosti v Turecku, a také postavením a postupy orgánů činných v trestním řízení v Turecku (viz informace shromážděné žalovaným v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku; konkrétně šlo o informace o tureckém soudním systému, státním zastupitelství a policejním sboru; vše je součástí správního spisu). Soud má za to, že žalovaný podložil své rozhodnutí řadou relevantních a objektivních zpráv o situaci v Turecku.

22. V žalobě obecně zpochybňovaný „nediskriminační“ způsob vedení vyšetřovacího procesu vzhledem k příslušnosti žalobce ke kurdské menšině nemůže obstát i z dalších důvodů. Z výpovědi žalobce totiž nelze rozhodně dovodit, že by se turecké orgány činné v trestním řízení chovaly k žalobci jakkoliv diskriminačně. Sám žalobce nikdy nic takového netvrdil. Při pohovoru žalobce totiž uváděl, že v Turecku byl vyšetřován z rozhodnutí soudu na svobodě a na policii se chodil hlásit pouze v rámci probace. Se státním zástupcem se setkal pouze jednou. Vyslechnut byl také jen jednou a následně již nebyl vyslýchán, neboť orgány činné v trestním řízení o něj nejevily zájem. Žalobce měl od prvopočátku právního zástupce. Z provedeného pohovoru se žalobcem tedy jednoznačně vyplynulo, že vyšetřování neprobíhalo vůči němu ani jeho rodině jakkoliv diskriminačně, příslušné orgány postupovaly v rámci své pravomoci, využívaly zákonné instrumenty a žalobci i jeho rodině poskytovaly základní ochranu jejich práv.
23. Shora provedené závěry krajského soudu jsou zcela podřaditelné pod hodnocení splnění podmínek žalobce pro udělení azylu ve smyslu § 12 i doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V této souvislosti tedy soud dále vypořádá naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu) a doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu).
24. Ve shodě s žalovaným krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil azylové důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Pro udělení azylu dle tohoto ustanovení musí být zjištěno, že žalobce je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Po posouzení tvrzení žalobce v průběhu správního řízení není možné učinit závěr, že žalobce ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod (ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu), za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z tvrzení žalobce nevyplývá žádná skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, za něž by byl pronásledován. Ke svému politickému přesvědčení pouze uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou volí při volbách. Jinak politicky aktivní nebyl.
25. Důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy s politikou či uplatňováním politických práv a svobod nijak nesouvisí. Žalobce netvrdil, že by byl členem jakékoliv politické strany nebo že by měl nějaké politické přesvědčení. Jelikož žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, bylo zcela v souladu se zákonem, pokud mu z tohoto důvodu nebyl azyl udělen.
26. Na základě skutkových zjištění nebylo možné, ve shodě se závěry žalovaného, učinit ani pozitivní závěr o tom, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
27. Žalobce v žalobě připomněl svůj azylový příběh, který uplatnil již ve správním řízení. V azylovém příběhu žalobce žalovaný zcela po právu nenašel stopy azylového pronásledování z důvodu žalobcovy rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce nikdy po celou dobu správního řízení a ani při vyličení svých důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil jakékoliv problémy ve vlasti kvůli své kurdské národnosti, natož pak, aby z tohoto důvodu zpochybňoval vedení trestního řízení

v jeho věci, tj. že by mělo být vedeno diskriminačním způsobem, protože jako K., a nemá tak rovné právo na spravedlivý proces a nestranné prošetření případu. Taková tvrzení ve správním řízení při vyličení svého azylového příběhu žalobce nikdy neuváděl. Uvedené poprvé zmínil až v žalobě, přitom z obsahu žaloby je zjevná účelovost takových tvrzení, která nejsou založena na skutečných událostech a reálných zkušenostech žalobce při jeho vyšetřování. Použity jsou tedy jen obecné námitky a žádné konkrétní okolnosti diskriminace nebo nerovnosti v probíhajícím vyšetřovacím procesu. Zapojení kurdské otázky se poměrně často hodí, může tak být dosaženo úspěchu ve věci. Potíže žadatele v zemi původu z důvodu kurdské příslušnosti by měly jednoznačně vyplývat z vyličeného azylového příběhu a musí být logicky podloženy. To se však v případě žalobce nestalo. Vyličený azylový příběh a zcela nově zpochybňované vedení vyšetřování žalobce v zemi původu (obecný odkaz na nerovnost v právu na spravedlivý proces) nejsou důvěryhodné a ani logicky a důkazně podložené. Dosavadní průběh vedení vyšetřování v Turecku se žalobci nepodařilo nijak zpochybnit (v žalobě jen obecně zpochybnil možnost nestranného prošetření případu v důsledku své kurdské národnosti). Žalovaný tak neměl v posuzované věci jakoukoliv indicii k tomu, aby detailně rozebíral vedení trestního řízení v Turecku u osob kurdské národnosti. Nicméně v základním rozsahu se i tímto žalovaný zabýval, což vyplývá mimo jiné i ze shromážděných zpráv o zemi původu žalobce (viz str. 2 napadeného rozhodnutí např. Informace MZV ČR z března 2022 o státním zastupitelství, Zpráva OBSE z února 2022 o tureckém policejním sboru, Informace Justiční akademie Turecké republiky – Turecký soudní systém z března 2022 a Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace z května 2022). Z vyličení azylového příběhu žalobcem ve správním řízení vyplynulo, že žalobce má od počátku advokáta, vyšetřování probíhá z rozhodnutí soudu na svobodě, žalobce nebyl nijak šikanován, byl vyslechnut pouze jednou a dále se o něj příslušné orgány příliš nezajímaly. Vyšetřování nadále probíhá, ve věci nebylo dosud rozhodnuto. Ve vyličeném azylovém příběhu se však vyskytují i jisté trhliny. Žalobce například neuměl odpovědět na některé otázky související s jeho vyšetřováním. Neuměl vysvětlit, proč byl z nelegálního držení zbraní obviněn pouze on a jeho otec, když při domovní prohlídce byly přítomny i jeho matka, babička a sestra. Stejně tak nevěděl, kde přesně se v jejich domácnosti zbraně při domovní prohlídce našly a zda na nich byly jeho otisky prstů. Žalobce o svoji kauzu nejeví zájem, neví, jakým způsobem se vyšetřování dále ubírá, nezjišťuje, odkud zbraně skutečně pocházejí, s právní zástupkyní nemá dle svých slov dohodnutou žádnou strategii, jak dále v případě postupovat. Tento nezájem o vlastní trestní kauzu nesvědčí o obavách žalobce z pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu. Sám žalobce potvrdil, že skutečným důvodem podané žádosti byla jeho snaha vyhnout se vyšetřování a soudnímu řízení v zemi původu, a také případnému uložení trestu za nelegální držení zbraní. To ovšem není relevantním zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Přitom jakoukoliv diskriminaci v rámci vedeného trestního řízení neprokázal.

28. V případě žalobce nelze nalézt indicie azylově relevantního pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nelze sice určit, kdo na rodinu žalobce podal možné udání o nelegálním držení zbraní, avšak není nic nepatřičného na tom, pokud policie začne takovou kauzu vyšetřovat a snaží se zjistit, kdo je skutečným vlastníkem zmíněných zbraní, na co byly použity a případně další skutečnosti podstatné pro průběh trestního řízení. Pokud žalobce tvrdí, že mu nalezené zbraně nepatří, a že neví, komu tyto zbraně patří, pak je zcela na místě, aby se řádně obhajoval nejen při vyšetřování, ale i při líčení u soudu, které by mělo po vyšetřování následovat. Nelze proto souhlasit s postupem

žalobce, který i přes probíhající vyšetřování uprchl z vlasti, protože údajně předvídal výsledek v této věci v podobě uloženého trestu odnětí svobody. Současně žalobce potvrdil, že během trestního řízení v zemi původu zůstal naprosto pasivní (srov. protokol o pohovoru ze dne 23. 11. 2022 – odpovědi na otázky na straně 10 a 11 správního spisu). Ačkoliv výsledek vyšetřování i soudního řízení nelze předem předvídat, nelze tento problém řešit záměrným mařením postupu orgánů činných v trestním řízení a útekem do zahraničí s následným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro takové účely institut mezinárodní ochrany neslouží.

29. Žalobce by měl využít všech nástrojů obrany, které mu poskytuje turecký trestní řád, a nikoliv zůstat pasivní a pouze čekat na výsledek uvedeného procesu. V případě nespokojenosti s výkonem svého právního zástupce by se měl obrátit na jiného právního zástupce. Při podezření na špatný výkon turecké policie by se měl žalobce obrátit na její nadřízené složky, státního zástupce nebo jiné vyšetřovací orgány, které mají za úkol dozorovat práci turecké policie. Uvedené pochybnosti a potíže by měly být řešeny na území domovského státu žalobce. Ze Zprávy OBSE mimo jiné vyplývá, že Turecko disponuje početným a profesionálním policejním sborem, který je vystavěn k řešení od běžných občanských nesnází až po kybernetické útoky a organizovaný zločin. Na území Turecka je rozprostřeno 1 267 policejních stanic, které slouží tureckým občanům k řešení jejich potíží. Policie je úkolována tureckým státním zastupitelstvím, které nad ní má dohledové a dozorové prostředky pro případ, že výkon policie v některém směru zaostává (viz Informace MZV ČR o státním zastupitelství). Žalobce tedy musí své problémy vyřešit ve své vlasti, v ČR je řešit nemůže. Pokud by mu byla pomoc na příslušné policejní stanici odepřena, může se obrátit na jinou policejní stanici, anebo podat přímo podnět k tureckému státnímu zástupci. Tomu může podat podnět i v případě špatné práce turecké policie nebo v případě její nečinnosti. V krajním případě může žalobce podat i podnět přímo k Inspekční komisi Generálního ředitelství bezpečnosti, což je obdoba našeho GIBS, která prošetřuje práci a trestné činy samotných tureckých policistů. Podle slov žalobce se vyšetřování ještě nedostalo do fáze soudního řízení, nicméně turecká justice má oddělenou trestní agendu od civilní i správní.
30. Vzhledem k tvrzením žalobce, že vyšetřování okolností nelegálního držení zbraní ještě nebylo v Turecku ukončeno, a že nelze vyloučit to, že nalezené zbraně patřily otci žalobce (obviněn společně s žalobcem), není možné nyní předjímat závěry celého trestního řízení, včetně případného soudního řízení, a spekulovat nad možným nejprísnějším trestem, jenž by mohl být žalobci uložen (žalobce spekuloval o trestu odnětí svobody až na 7 let). Žalobce by však neměl setrvávat v pasivní pozici a vyšetřování se vyhýbat, nýbrž by se měl ve věci řádně obhajovat a dokazovat svoji nevinu, kterou i v tomto řízení tvrdí. Krajský soud v posuzované věci neshledal jakékoliv stopy pronásledování namířené přímo proti žalobci a rovněž ani motivy, pro které by žalobce byl pronásledován anebo měl být pronásledován v zemi původu. Dosud probíhající vyšetřování nebo trestní řízení takovým pronásledováním není.
31. Jak vyplývá ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), turečtí občané nečelí po návratu do vlasti z dlouhodobých pobytů žádným obtížím a pokud dbají o řádné přihlášení do sociálního a zdravotního systému, mají přístup ke všem potřebným službám. Případná léčba ve státních nemocnicích je zdarma a na celém území jsou léky dostupné. Fungují úřady práce a udělování případné podpory v nezaměstnanosti. Pokud jde o bydlení, žadatelé musí po návratu hledat byt či dům na aktuálním trhu s nemovitostmi (pokud se nevrátí ke své rodině).

32. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou okolnost, jenž by měla negativní dopad na běžný život žalobce v zemi původu, a která by současně dosahovala úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu, resp. mohla by přinášet žalobci odůvodněné obavy z takového pronásledování. Žalovaný tedy zcela po právu rozhodl tak, že se azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobci neuděluje.
33. V návaznosti na výše uvedené důvody a závěry je třeba ve shodě s žalovaným také uvést, že žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jednotlivé vážné újmy, které mohou žadatelům hrozit na podkladě důvodných obav v případě návratu do vlasti, jsou specifikovány pod jednotlivými písmeny v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tyto jednotlivé hrozby vážné újmy soud porovnal (stejně jako žalovaný) se situací v Turecku a argumentací žalobce.
34. Žalobce neuvedl a stejně tak soud či správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Trest smrti byl v Turecku zrušen od roku 2004. Rovněž Amnesty International monitoruje Turecko jako zemi, která ve své legislativě zrušila trest smrti za veškeré trestné činy (k tomu srov. Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, květen 2022).
35. Soudní přezkum se dále týkal ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy zda tu jsou důvodné obavy žalobce z toho, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž by nemohl využít ochrany státu, jehož je státním občanem. K tomuto ustanovení krajský soud předem uvádí, že jeho znění bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ se vychází z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení, nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pokládat trest za ponižující, při aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, lze tehdy, pokud ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnou mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat jen tam, kde takové nebezpečí skutečně reálně a bezprostředně hrozí, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se dalších okolností, které dosud nelze předjímat.
36. Ve výpovědích žalobce nebylo možné nalézt indicie, které by mohly vést k závěru, že žalobce by měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, popř. že by tam měl být mučen. Jak již bylo shora uvedeno, z výpovědi žalobce nebylo možné dovodit, že by se dosud k jeho osobě chovaly orgány činné v trestním řízení jakkoliv diskriminačně. Žalobce nic takového nikdy netvrdil. Ostatně vyšetřován byl v Turecku na svobodě, na policii se chodil hlásit jen v rámci probace, se státním zástupcem se viděl pouze jednou, vyslýchán byl pouze jedenkrát a následně již o něj nejevily orgány činné v trestním řízení zájem. Podle slov žalobce trestní řízení ve fázi vyšetřování nadále probíhá a k žádnému soudnímu jednání dosud nedošlo. Na základě tvrzení žalobce o postupu tureckých orgánů činných v trestním řízení je zřejmé, že v jeho věci probíhá nestranné vyšetřování, které není jakkoliv diskriminačně podbarvené z důvodu žalobcovy příslušnosti ke kurdské menšině. Takovou eventualitu žalobce zmínil poprvé až v žalobě, a to velmi obecně bez jakýchkoliv souvislostí s jeho osobou a vyšetřovaným případem. Naopak v průběhu správního řízení žalobce nikdy nezmínil kurdskou problematiku, a také nikdy netvrdil,

že by měl jako Kurd v zemi původu nějaké problémy. Možné problémy Kurdů zmínil až v žalobě, přitom neuvedl nic konkrétního, s čím by se on sám setkal nebo co by na něj dopadalo. Ve zbytku soud odkazuje na již shora provedený výklad v souvislosti s neudělením azylu žalobci podle § 12 zákona o azylu, jenž lze plně podřadit i pod hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu).

37. Žalovaný zcela logicky zkoumal v této souvislosti i situaci navrátilců do Turecka. Za tím účelem obstaral zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko – Přehled situace v Turecku (březen 2021). Podle této zprávy nejsou navrátilci do Turecka považováni za speciální kategorii občanů ani za ohrožené osoby. Pro stručnost soud odkazuje na již výše provedený výklad, kde byla popsána obecná situace po návratu do Turecka.
38. Je obecně známo, že jihovýchod Turecka stihla počátkem roku 2023 dvě silná zemětřesení, která poničila několik měst v dané oblasti. I z pravidelně sledovaných zpráv ČTK vyplývá, že střední a západní Turecko nebylo zemětřesením nijak zvlášť zasaženo. V postižených oblastech zasahovali skupiny záchranářů z celého světa, včetně ČR. Zemětřesení je ničivou přírodní událostí, která zasahuje zcela nepředvídatelně různé oblasti světa, a nelze ji nijak do budoucna vyloučit. Pokud jde o situaci žalobce, pak je to mladý a práceschopný muž, jenž je schopen postarat se sám o sebe a uživit se prací. Pro svůj další život si může zvolit jakoukoli oblast své vlasti, která nebyla přírodní katastrofou zasažena. Současně ale může svojí pomocí nebo prací přispět k obnově postižených oblastí a měst. Z veřejně dostupných zpráv prezentovaných v médiích je zřejmé, že turecký stát institucionálně funguje a snaží se dělat vše potřebné pro nápravu situace vzniklé po zemětřesení. Do země lze volně cestovat a stejně tak z ní vycestovat. Nejsou pochybnosti o tom, že se Turecko i s pomocí jiných států s předmětnou ničivou událostí na jihovýchodě země postupně vypořádá.
39. Zhodnocením informací poskytnutých žalobcem o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzením hlavních motivů žalobce k odchodu z vlasti, a také aktuálních informačních pramenů, jež v této věci shromáždil žalovaný, musel soud přisvědčit závěrům žalovaného o tom, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
40. Ze shromážděných informačních podkladů (ale i z veřejného zpravodajství) je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu).
41. K uvedenému je třeba ještě doplnit, že naprostá většina území Turecka je bezpečnostně zcela v pořádku a na vnější straně syrské hranice se Turecko snaží dlouhodobě vytvořit nárazníkovou zónu, aby mohlo čelit případným problémům vyplývajícím z občanské války probíhající v Sýrii. Jedná se o lokální a v současnosti již v podstatě ukončený zdroj napětí. Z bezpečnostního pohledu patří Turecko k nejstabilnějším zemím blízkovýchodního regionu, neboť není ve válečném stavu s žádným ze sousedních států. Současně tam neprobíhá ani vnitřní válečný konflikt. Pobývat lze tedy z tohoto pohledu ve všech oblastech Turecka.

42. Žalobci nehrozí v případě jeho návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu).
43. Na základě posouzení informací o zemi původu a též skutečností uváděných žalobcem, má soud ve shodě s žalovaným za to, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
44. Žalobce k žalobě uváděl, že žalovaný nezkoumal pohnutky žalobce, proč odešel ze země původu a proč se obává uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Tomu nelze přisvědčit. Ze sdělení žalobce je jasné, že opustil svou vlast, neboť se zřejmě dopustil jednání, které je podle tureckých právních předpisů trestné, a dále z toho důvodu, že se obává uložení trestu odnětí svobody za toto své jednání, které mu je kladeno za vinu. Příslušnost žalobce ke kurdské menšině nehrála při vyšetřování tohoto jednání žádnou roli. Dosavadní trestní řízení bylo vedeno dle slov žalobce nestranně, bez souvislosti s jeho kurdskou příslušností. Pokud žalobce tvrdí, že jednání kladené mu za vinu nespáchal, měl by se obhajovat ve své vlasti při pokračujícím vyšetřování a dále před soudem. Citoval-li žalobce v žalobě z čl. 15 a čl. 30 usnesení Evropského parlamentu – zprávy o Turecku za rok 2021 (ze dne 7. 6. 2022), tak se jednalo o obecné citace, v nichž bylo vyjádřeno znepokojení EP nad situací Kurdů v Turecku, dále byl kritizován justiční systém v Turecku, kde sice přijetím čtvrtého a pátého justičního balíčku dochází ke krokům vedeným správným směrem, avšak postupem omezeným a neřešícím hlavní problémy. Dále tam bylo vyjádřeno znepokojení nad oslabováním právního státu a nezávislosti a nestrannosti soudnictví v Turecku, přičemž reformy soudnictví neřeší zásadní nedostatky, když současné problémy plynou i z problematických právních předpisů. EP vzal dále na vědomí jmenování nového soudce tureckého ústavního soudu, a také se věnoval otázkám výběru a jmenování soudců v souladu se zásadami nezávislosti a nestrannosti. Tyto obecné citace z předmětné zprávy použité v žalobě ovšem nijak nesouvisí s konkrétním případem žalobce. Naproti tomu tyto informace nejsou v nějakém konfliktu s obsahem zpráv, které shromáždil žalovaný ve správním řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku (jsou součástí správního spisu v této věci). Pro úplnost soud uvádí k žalobní námitce týkající se údajné nerovnosti v právu na spravedlivý proces z důvodu příslušnosti žalobce ke kurdské národnosti, že ze shromážděných informací o zemi původu žalobce nevyplývá, že by v Turecku platily pro Kurdy jiné právní předpisy anebo jiný postup orgánů činných v trestním řízení. Naopak k tomu soud připomíná, že žalobce nikdy neměl ve vlasti jakékoliv potíže se státními orgány a ani při vyličení azylového příběhu neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by v jeho případě mělo být postupováno diskriminačně nebo jakkoliv nerovně jen proto, že je K. O nerovnosti v právu na spravedlivý proces z důvodu kurdské příslušnosti, a tedy nemožnosti nestranného prošetření případu, hovoří žalobce až v žalobě, a to velmi obecně, bez jakékoliv konkrétní souvislosti se svojí osobou a prošetřovaným případem. Lze tedy vyhodnotit, že takové tvrzení žalobce bylo použito v žalobě zcela účelově, ve snaze o vygradování azylového příběhu žalobce s cílem získat pozitivní výsledek ve věci, avšak bez reálného základu a v ostrém kontrastu s původně vyličeným azylovým příběhem žalobce.
45. Žalovaný podrobně zhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k tomu si opatřil dostatečné množství aktuálních podkladů, jenž se týkaly situace žalobce. Žalovaný provedl dokazování v dostatečném rozsahu, zabýval se všemi okolnostmi případu v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí srozumitelným

způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodů jím tvrzených není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení u cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

46. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 3. 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně